

end jeg. Jeg tror, han gik længere tilbage, end det var nødvendigt; thi at gaa til, hvad der er passeret for et halvt, helt eller halvandet Aar siden, og til de Projekter, man da havde for, turde vel anses for temmelig overflødig. Hvad det sidste Projekt angaar, er det ganske vist, at den høitærede Marineminister søgte at antyde de Grunde, der skulde tale imod Kommissionens Plan; han fremhævede forskellige Momenter, navnlig berørte han dette, at Civillisten havde erklæret det for umuligt at afgive 1,750 Kvadratalen. Men den ærede Minister berørte ikke, hvad jeg tillod mig at henlede Opmærksomheden paa, at man ved en ringe Forandring i Planen vilde kunne have indskrænket dette Areal, som Vedehaven havde maattet afgive, overordentlig meget, saaledes at det end ikke var nødvendigt at recurrere til det Expedient: at flytte en Del af Brændet hen mellem den paatænkte Bygning og den omtalte krigsministerielle Bygning, som ligger bagved, ligesom jeg hentydede til, at man ganske vist ogsaa paa anden Maade kunde have udvidet det Rum, hvorpaa Civillistens Brænde skulde have sin Plads. Den høitærede Minister bemærkede fremdeles, at han vilde have anset det for uforvarligt at stable store Mængder af Brænde mellem Søfortarkivet, hvor der skulde være forskellige Støstæder, og den paagældende Bygning, som tilhører Krigsministeriet, og hvori det forekommer mig at den ærede Krigsminister yttrede, at der opbevares forskellige Gjenstande. Deri kunde den høitærede Minister nu vistnok have havt fuldstændig Ret, hvis dette Brænde skulde stilles op saaledes, at det kom i nær Berøring med Søfortarkivet, men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at Planen var, at der bagved denne Bygning indtil det Rum, hvor Brændet skulde stables op, skulde være et Gaardsrum af 15—16 Alens Brede, ligesom endelig Planen forudsatte, at der foran Bygningen, mellem Bygningen og Gaden, skulde være en Plads af 7—8 Alen, saa at der, hvis man vilde rykke Bygningen helt ud til Gadelinien, vilde kunne have faaet et endnu større Rum imellem Bygningen og Brændet, og jeg kan ikke tro, at Brændet skulde have været udsat for

saerdeles stor Fare, naar der var 20 Alen og mere imellem Bygningen og Brændet. Nei, jeg tror, at den høitærede Minister udtalte, hvad der egentlig ligger paa Bunden af Sagen, naar han gjentagne Gange erkjendte, at han personlig ikke havde nogen Øyst til at have Sø- og Handelsretten paa dette Terrain, og at han i det Hele taget var steint imod Planen. Hvad det Første angaar, at Ministeren ikke vilde have Sø- og Handelsretten ind paa dette Terrain, da maa jeg tilstaa, at det forekommer mig at være en noget mystisk Tale. Hvis den Plads, hvorom her er Tale, var beliggende saaledes, at den kunde fuldstændig isoleres og navnlig aflukkes fra alt Privat og Civil, og dersom der kun var krigsministerielle Sager paa dette Rum, saa kunde jeg endda forstaa, at man paa ingen Maade vilde have en civil Institution, som Sø- og Handelsretten jo er — ffjendt den jo dog ogsaa paa en Maade er i Slægtskab med Marinen — ind paa denne Plads. Men, som bekjendt, findes der paa dette Terrain meget Andet, ikke blot mange civile Ministerier, men endog private Bygninger i stort Antal, som man virkelig ikke kan flytte. Nei, den høitærede Minister udtalte, som jeg har tilladt mig at antyde, hvad der egentlig har været tilstede hos ham fra Sagens Begyndelse, at han ikke gjengjeldte „den brændende Kjærlighed“, som han mente, der næredes fra Sø- og Handelsretten til Søfortarkivet. Det er jo noget haardt saaledes at se sig forsmaaet, men jeg maa give den ærede Minister Ret, jeg tror ogsaa, at den Erfaring stadfæster sig, at det ikke nytter noget at forfølge en Anden med brændende Kjærlighed, naar denne Anden ikke nærer lignende Følelser. Jeg vil imidlertid tillade mig at minde den høitærede Minister om een Ting, den nemlig, at i det politiske Liv, og navnlig naar man har at gjøre med Finantsager og Spørgsmaal er om Statsanliggender, har man ikke Ret til alene at tage Hensyn til sine Følelser; der gives Noget i Verden, som hedder Fornuftpartier, og navnlig tror jeg, at naar man har at gjøre med Sager paa det finantsielle Gebet, er man meget ofte nødt til at indgaa Fornuft-